

Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

HOURLIA (LIBERTAD)

Algèria, 2022

Direcció: Mounia Meddour

Guió: Mounia Meddour

Intèrprets: Lyna Khoudri, Rachida Brakni,
Francis Nijim, Salim Kissari

Durada: 98 min

Gènere: drama

Idioma: francès, àrab

Data d'estrena: 30/06/2023

Ballant en silenci

Papicha, somnis de llibertat va ser un dels films revelació del Festival de Canes de 2019, guanyadora del premi del públic en la Seminci de Valladolid, que narrava les dificultats que tenia una noia algeriana per poder complir el seu somni de convertir-se en dissenyadora de moda en un ambient de fanatisme religiós, masclisme i opressió. Tant la seva directora, Mounia Meddour, com l'actriu protagonista, Lyna Khoudri, tornen a formar un tàndem creatiu fructífer a *Houria (Libertad)*, una història que torna a girar al voltant de temàtiques similars, en aquest cas centrada en una ballarina que practica amb molt d'esforç, però amb condicions deplorables, la dansa clàssica amb l'objectiu de convertir-se en professional, mentre treballa com a dona de fer feines d'un hotel. Novament, com si formés part d'un díptic, hi ha un interès per retratar personatges a la recerca d'emancipació i llibertat.

En aquesta pel·lícula trobem l'Houria del títol (que vol dir, precisament, llibertat en àrab) i és el personatge principal d'una història de dones que, com la protagonista, han patit o patiran una tragèdia que truncarà les seves il·lusions. En el cas d'Houria el seu somni és viure de la dansa; a diferència de la seva millor amiga, Sonia (Amira Hilda Douaouda) que, conscient que està estancada en aquest àmbit, la seva fita és complir el que anomena «el somni espanyol», és a dir, emigrar de forma clandestina i perillosa a l'altre costat del Mediterrani. «Vull escapar, sentir-me viva» li confessa en un moment de la pel·lícula. Houria, en canvi, té clar que vol continuar vivint en aquesta Algèria imperfecta i encara tan hostil amb les dones, al costat de la seva mare, a la qual li vol regalar un cotxe (símbol de llibertat, en aquell país). Per això aposta els diners que estalvia (en secret) en batalles de cabres que es fan en un barri de mala fama. Si bé, fins aquest punt, l'humor traspua en el relat (el grup de divertits ganduls del barri d'Houria o el nom d'aquests animals destinats a lluitar en apostes il·legals: Shakira, Putin, Bin Laden, Obama, Batman, Joker), el drama entra de forma molt colpidora quan a la protagonista les coses se li capgiren i com a resultat d'una agressió es fractura el turmell i queda muda arran d'un estrès posttraumàtic.

«Ja estic morta», quan es desperta d'aquest malson. A partir d'aquí, la directora se centra a retratar el procés de reconstrucció física i psicològica d'Houria. Una història

de superació commovedora que té en el cos (femení) i l'expressió artística (la dansa) un efecte sanador. Un procés, gens fàcil, ni de bon tros, amb el qual haurà de reiniciar una nova vida i com una au fènix recuperar el somriure, l'alegria per viure i la felicitat. Que el seu atacant (un exterrorista rehabilitat, un dels temes nuclears del film) compti amb la complicitat o ineptitud policial no hi ajudarà gens.

Meddour ho filma tot amb gran bellesa, combinant realisme i simbolisme (mirades, gestos, detalls), amb la complicitat d'un gran treball de fotografia (Léo Lefèvre, amb qui ja van filmar *Papicha*) i amb una producció de Troy Kotsur, l'actor sord de *Coda*, la cinta guanyadora de l'Oscar inspirada en *La família Bélier*, molt d'aquest estil. I com a *Papicha*, Meddour insisteix a explicar com és de necessari en aquest món que vivim abandonar l'individualisme per abraçar la col·lectivitat, si és que volem aconseguir algun canvi real en una societat tan violenta i opressiva com la que tenim. D'aquí al fet que Houria entri a formar part d'una comunitat amb altres dones amb les ànimes trencades, majoritàriament a causa de traumes del passat. Ferides que són equivalents a les de la mateixa societat algeriana, que ha patit, però malgrat tot assoleix avançar, reflectides en el grup de teràpia i que amb l'entrada d'Houria s'hi percep una esclatxa de llum d'esperança.

Houria és una història emotiva i que demostra novament la bona sintonia que hi ha entre Khoudri i Meddour; la primera transmetent naturalitat i una bellesa externa i interior captivadores, i la directora captant-ho. Només l'acumulació de temàtiques que toca (l'emigració, el terrorisme, el masclisme..., algunes de forma tangencial) no permeten que la pel·lícula sigui del tot rodona, encara que sí, essencial.

Jordi Camps Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona